

Határ Győző

ÁLOMVILÁG

ím elibétek áll ma itt
ki ontja bontja álmait
ha mást az álom elkerül
alighogy ő elszenderül

megejtve lejt megarra hajt
s a gondja már új lábtalajt
alít lelép azon tapod
– MI ANDALÍTÓ ÁLLAPOT! –

beleng Lom Álom kapuján
berendül hull mülyén hulyán
a Lom Vásártér elsodor:
ki Fél Bodor ki Bél Fodor

ki Jobb Bagó ki Bal Bakó
ki Füst Apó ki Nyüst Akó
ha győzködő a nyelvezet
száz Lom Világba elvezet

ladilom ladi lom ladik
'tom hány a bánya századik
Iga Riga a Kvadriga:
hüpnogoneiromantika

a büil Bülön fülön falon
alomban áll – a Lim a Lom
fülintenek palintanak
ma Tintanap a mintanap

ma Talp a lúd a láb Mezít
ki szomjat Őlt ki üld Vözít
– MI ÜDVÖZÍTŐ ÁLLAPOT! –
amint lelép azon tapod

megejtve lejt megarra hajt
lel új delejt új lábtalajt
ím elibétek áll ma itt
ki ontja bontja álmait

ROCK SOLITAIRE

Bodor Bélának

ez a csávó mit nem mível!
nem lehet azt ép elmével

zeng a képzelet gitárja
s pőréen magát odatárja

riszál dübbög duhog mert ez
egymagában rockkoncertez

ránk sem ügyel nem kap észbe
hányan lessük megigézve

fejét veti lábát rázza
most *előlről!* figurázva!

most *hátról!* gömbölygetve
sorra jár ő seggről seggre

most valamin nagyot lökött:
ráz egy bázi rumbatököt

mit csak ő lát és csak ő hall:
csupa pizstráng! repülőhal

bakzó tomboló karusszel
szembeszáll a tele busszal

szemmel falja Panca Mária
séró: *afró-rasztafari*

ez egy más NÉP más FAJ más KOR
sóhajtok fel leszálláskor

nem veszünk részt te sem én sem
néptömegközösülésben

képzelet rockfesztiválján
napraforgó Népek Árván

Sarjadék apraja-nagyja
kandühét holott kiadja

áldott szentelt SZÍN-VALÓSÁG
kivel él az emberjóság

magát pőrén odatárja
zeng a képzelet gitárja

nem lehet azt ép elmével
ez a csávó amit mível

SZABÓ ZOLTÁN LEVELEI SZEKERES ZSUZSÁNAK

Szabó Zoltán leveleiből e levelek címzettje, Szekeres Zsuzsa rendezte sajtó alá és bocsátotta rendelkezésünkre ezt a válogatást.

Szekeres Zsuzsa gyermekként, 1944-ben hagyta el szüleivel Magyarországot. Eleinte egy Stuttgart melletti faluban, 1949-től Argentínában élt, tanulmányait később Münchenben és a heidelbergi egyetemen folytatta. 1965-ben ismerkedt meg Szabó Zoltánnal, aki akkor a

Szabad Európa londoni tudósítója volt – a Katolikus Magyar Egyetemi Mozgalom (KNEM) konferenciáján találkoztak. 1969-ben házasodtak össze; leányuk, Ágnes egy francia televíziós társaság munkatársa.

A leveleken nincs keltezés – 1966–1969 között íródhattak –, s csupán feltételezzük azt is, hogy sorrendjük az alábbi lehet.

A szerk.

Hétfő, cottage

Édes,
öt óra felé jár, galoppban sötétedik.
Kétségbe vagyok esve.

Mint mindig, ha valami olyat tapasztalok, amin képtelen vagyok segíteni. Mert ez megalázó. Még ha szép, akkor is megalázó.

Tíz perccel ezelőtt jöttem ide. Be az ajtón. Egy panetonéval, egy tucat tojással, egy font kávéval. Mindezt még le sem tettem, máris belém lépett, a bordáim alá, a masszív szorongó szomorúság. Érted. Feléd. A homlokom mögé meg a teljes elfogadhatatlansága annak, hogy nem vársz. Te. Itt.

Szívem, én ezt már annyiszor írtam, hogy félek, idegesít. Vagy mert devalválódott, mármint a szó. Vagy mert úgyis tudod, ami a te tudatodban is megvan, azt növeli. De hát mit csináljak, ez a súlyban, rangban, eleven erőben legelső igazság. S ez a kettős